

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Krzaczyńska - Sobczak

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Chojnacka

Prokurator: Kamil Majda

po rozpoznaniu w dniu 07.07.2015 roku, sprawy **L. U.**, syna C. i A. z domu G., ur. (...) w P. (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu (...) r. w P. (...). na ul. (...) kierując samochodem ciężarowym marki k. (...) nr rej. (...) wykonując manewr omijania innego pojazdu zjechał na lewy pas jezdni, gdzie zderzył się z nadjeżdżającym z przeciwka samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez R. S., w następstwie czego kierujący V. (...) i jego pasażerowie doznali obrażeń ciała: R. S. w postaci – stłuczenia głowy, urazu klatki piersiowej z seryjnym złamaniem żeber prawych od II do XII, odmy opłucnowej i krwiaka prawej jamy opłucnowej oraz stłuczenia mięszu płuca prawego, złamania trzonów kości przedramienia lewego, zwłniecia tylnego stawu biodrowego lewego ze złamaniem krawędzi panewki, złamania głowy kości udowej lewej, złamania wyrostków poprzecznych kręgosłupa lędźwiowego L1, L2, L3 po stronie prawej, ogólnych potłuceń ciała w tym urazu wielonarządowego, które stanowią ciężką chorobę długotrwałą w rozumieniu art. 156 kk, J. B. w postaci – złamania wieloodłamkowego kości udowej lewej z przemieszczeniem, złamania I kości śródreżca prawego, złamania V kości śródreżca prawego oraz urazu czaszkowo-mózgowego ze złamaniem kości czołowej, piramidy kości skroniowej prawej, kości klinowej prawej i złamania ścian oczodołów, M. B. w postaci – złamania podstawy zęba kręgu obrotowego C2, podwłniecia kręgosłupa szyjnego w stawie szczytowo-obrotnikowym lewym, rany tłuczonej lewego łuku brwiowego, płaszczyznowego otarcia skóry nosa, twarzy i czoła, które to u J. M. B. spowodowały naruszenie prawidłowej funkcji organizmu na czas przekraczający 7 dni, K. S. w postaci – stłuczenia głowy z raną w okolicy czołowo-skroniowej lewej, stłuczenia stopy i kolana lewego, powierzchownej rany stopy lewej, które spowodowały naruszenie prawidłowej funkcji organizmu na czas nie przekraczający 7 dni

tj. o czyn z art. 177 § 2 kk

orzeka:

1. oskarżonego **L. U.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tą zmianą jego opisu, że ustala, iż oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu samochodem V. (...) P. S. czym wyczerpał dyspozycję art. 177 § 1 kk w zb. z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 2 (dwóch) lat;
3. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

4. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. S. kwotę 2195 (dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1846,01 (tysiąc osiemset czterdzieści sześć złotych jeden grosz) tytułem zwrotu wydatków procesu oraz zwalnia go od opłaty.

Sygn. VII K 166/15

UZASADNIENIE

W dniu (...) roku, około godziny 14: 30, w P., Ł. U., kierujący samochodem ciężarowym marki K. numer rejestracyjny (...), jechał od ulicy (...), ulicą (...) w kierunku ulicy (...). R. S. kierujący samochodem osobowym marki V. (...) numer rejestracyjny (...) poruszał się w kierunku przeciwnym. W samochodzie osobowym poza kierującym na fotelu pasażera obok kierowcy znajdował się M. B., tylną kanapę zajmowali pasażerowie J. B. i K. S..

Dowód: zeznania pokrzywdzonego R. S. k.-38 odwr.

zeznania pokrzywdzonego K. S. k.- 37 odwr.

zeznania pokrzywdzonego M. B. k.- 34 odwr.

zeznania pokrzywdzonej J. B. k.- 26 odwr.

wyjaśnienia oskarżonego Ł. U. k.- 63 odwr.- 64

W tym czasie samochód osobowy marki T. (...) tzw. (...) wykonywał manewry wycofania z ulicy (...) w ulicę (...). W momencie zakończenia manewru drugiego wycofania samochodu marki T. (...) na ulicę (...), samochód ciężarowy kierowany przez Ł. U. znajdował się w odległości około 311 metrów od tego pojazdu (a więc od podporządkowanej ulicy (...)). Ł. U. podjął manewr ominięcia samochodu osobowego marki T. (...) tzw. (...) Samochód K. (...) kierowany przez Ł. U. ulicą (...) poruszał się z prędkością około 46 km/h (+/-6) km/h. Jadący w przeciwnym kierunku ulicą (...) samochód V. (...) kierowany przez R. S. rozwijał prędkość około 50 km/h. Ł. U. wykonując manewr ominięcia samochodu marki T. (...) wjechał na pas ruchu przeznaczony dla przeciwnego kierunku jazdy po którym poruszał się kierujący V. (...) P. S. Ł. U. widząc nadjeżdżający z przeciwka samochód V. (...) podjął manewr hamowania, również manewr hamowania podjął R. S.. W momencie gdy lewy bok kierującego (...) poruszał się w obszarze pasa ruchu przeznaczonego do jazdy w kierunku ulicy (...), doszło do zderzenia pojazdów, to jest przednie lewe naroże samochodu V. (...) kierowanego przez R. S. uderzyło w czoło opony lewego zewnętrznego koła pierwszej tylnej osi wywrotki. W momencie zdarzenia pojazdów prędkość samochodu ciężarowego wynosiła 35 (+/- 6) km/h.

Dowód: opinia biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego k.- 75- 89

protokół oględzin zapisu monitoringu k.- 46- 47

tarcza tachografu k.- 10

W wyniku przedmiotowego zdarzenia kierujący i pasażerowie samochodu V. (...) doznali następujących obrażeń ciała i tak: R. S. obrażeń ciała w postaci – stłuczenia głowy, urazu klatki piersiowej z seryjnym złamaniem żeber prawych od II do XII, odmy opłucnowej i krwiaka prawej jamy opłucnowej oraz stłuczenia mięszu płuca prawego, złamania trzonów kości przedramienia lewego, zwichnięcia tylnego stawu biodrowego lewego ze złamaniem krawędzi panewki, złamania głowy kości udowej lewej, złamania wyrostków poprzecznych kręgosłupa lędźwiowego L1, L2, L3 po stronie prawej, ogólnych potłuczeń ciała w tym urazu wielonarządowego, które stanowią ciężką chorobę długotrwałą w rozumieniu art. 156 kk, J. B. obrażeń ciała w postaci – złamania wieloodłamkowego kości udowej lewej z przemieszczeniem, złamania I kości śródreżca prawego, złamania V kości śródreżca prawego oraz urazu czaszkowo-mózgowego ze złamaniem kości czołowej, piramidy kości skroniowej prawej, kości klinowej prawej i złamania ścian oczodołów, M. B.

obrażeń ciała w postaci – złamania podstawy zęba kręgu obrotowego C2, podwichnięcia kręgosłupa szyjnego w stawie szczytowo-obrotowym lewym, rany tłuczonej lewego łuku brwiowego, płaszczyznowego otarcia skóry nosa, twarzy i czoła, które to u J. M. B. spowodowały naruszenie prawidłowej funkcji organizmu na czas przekraczający 7 dni, K. S. obrażeń ciała w postaci – stłuczenia głowy z raną w okolicy czołowo-skroniowej lewej, stłuczenia stopy i kolana lewego, powierzchownej rany stopy lewej, które spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała trwające nie dłużej niż 7 dni.

Dowód: opinia biegłego dotycząca R. S. k.-17

opinia biegłego dotycząca M. B. k.- 23

opinia biegłego dotycząca J. B. k.-21

opinia biegłego dotycząca K. S. k.- 19

W chwili zdarzenia oskarżony i kierujący V. (...) byli trzeźwi.

dowód: protokoły użycia urządzenia kontrolno pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu k.- 6- 7

Ulica (...) jest jednojezdniowa i dwukierunkowa. Asfaltowa jezdnia ulicy (...) ma szerokość 6, 8 metra i dwa wyznaczone pasy ruchu. Po obu jej stronach występują gruntowe pobocza. Dopuszczalna prędkość w miejscu zdarzenia to 50 km/h (teren zabudowany). W chwili zdarzenia występowały opady deszczu, jezdnia była mokra, widoczność dobra.

Dowód: opinia biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego k.- 75- 89

protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k.- 2- 3

L. U. ma 22 lata, legitymuje się średnim wykształceniem ogólnym, z zawodu jest kierowcą. W/w jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Oskarżony pracuje w firmie transportowej z czego uzyskuje miesięczne wynagrodzenie w kwocie 1200 złotych.

Dowód: dane osobopoznawcze k.- 159 odwr.

Oskarżony nie był dotychczas karany.

Dowód: dane o karalności k.- 16

Oskarżony zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i przed sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W trakcie wyjaśnień złożonych w dniu(...) roku oświadczył, że w dniu zdarzenia to jest (...) roku kierował samochodem marki K. należącym do firmy w której pracuje. Jechał wówczas ulicą (...) w kierunku centrum miasta bez ładunku. Gdy wyjechał z ulicy (...), zobaczył samochód marki L, który ćwiczył wjazd w ulicę (...). Przystąpił to wykonania manewru ominięcia stojącej L przez ulicę (...). L-ka stała przodem w kierunku miasta. Z daleka widział zbliżający się samochód osobowy, ocenił, że zdąży wykonać bezpiecznie manewr ominięcia L-ki. Gdy wracał K. na swój prawy pas to widział, że osobówka jest zbyt blisko niego. W tej sytuacji dodał gazu, żeby szybciej wrócić na prawy pas. Jednak ten samochód osobowy uderzył w jego tylne lewe koło które urwało się i skrzywieniu uległ drążek od zawieszenia. Po zderzeniu jego auto ustawiło się w poprzek drogi. Wyszedł w pojazdu o własnych siłach, bo nic mu się nie stało i wezwał pogotowie i policję. Jako pierwsza przyjechała straż pożarna, próbował pomóc ludziom z pojazdu V. (...). Oświadczył, że wg niego do wypadku przyczynił się również kierowca V. (...), gdyż jechał za szybko i powinien zwolnić widząc, że on wracał na swój pas ruchu, aby umożliwić mu bezpieczne zakończenie manewru omijania „L-ki”. Był w szpitalu, aby dowiedzieć się o stan zdrowia pokrzywdzonych. Na rozprawie w dniu(...) roku oskarżony oświadczył, że przebieg zdarzenia z jego udziałem był taki jak wynika a treści zarzutu. Jechał samochodem marki K. w stronę centrum miasta. Z daleka widział, że na ulicy- bo tam nie ma pobocza- stoi „L-ka”. Z naprzeciwnika jechał samochód osobowy. Ocenił, że jest od niego daleko, podjął decyzję ominięcia l-ki. Włączył kierunkowskaz,

zorientował się, że samochód jadący z naprzeciwka jest zbyt blisko i prawdopodobnie jedzie z dużą prędkością. Po ominięciu „L-ki” próbował wjechać na swój pas ruchu, ale nie udało mu się to. V. (...) uderzył w jego środkową oś. Oświadczył, że bardzo żałuje tego co się stało. Oskarżony przeprosił pokrzywdzonych, którzy przyjęli jego przeprosiny. Po odczytaniu wyjaśnień złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, oskarżony potwierdził, że składał takiej treści wyjaśnienia. Podał, że wyjaśnienia te złożył zanim biegły sporządził opinię w sprawie. Początkowo uważał, że R. S. przyczynił się do wypadku. Ale zmienił swoje stanowisko po przemyśleniu całej sprawy i sporządzeniu opinii przez biegłego. Podał, że nie ma zastrzeżeń do opinii biegłego. Ł. U. wniósł o skorzystanie z instytucji dobrowolnego poddania się karze.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego Ł. U. k.- 63 odwr.- 64, 159 odwr.- 160

Sąd rejonowy dokonał następującej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i zważył co następuje:

Zdaniem sądu pozytywnie ocenić należy zeznania pokrzywdzonych, z tym, że zeznania J. B. i M. B. mają bardzo ograniczoną przydatność z punktu widzenia dokonania na ich podstawie ustaleń faktycznych co do przebiegu i przyczyn zdarzenia drogowego z dnia (...) roku, bowiem w/w oświadczyli, że niczego nie pamiętają z zaistniałego zdarzenia drogowego z ich udziałem, o tym, że doszło do wypadku dowiedzieli się w szpitalu, po odzyskaniu przytomności. Za w pełni wiarygodne, zgodne ze zgromadzonym materiałem dowodowym uznać należy zeznania pokrzywdzonego R. S.- kierującego samochodem V. (...). W sposób spójny, konsekwentny, logiczny zrelacjonował przebieg zdarzenia z dnia(...) roku, zachowanie zarówno kierującego samochodem marki V. (...) jak i swoje. Podkreślenia wymaga, że opis zdarzenia wynikający z zeznań R. S. znajduje potwierdzenie w materialnych dowodach zabezpieczonych na miejscu zdarzenia, jak i osobowych źródłach dowodowych, zarówno w postaci zeznań K. S. jak i wyjaśnieniach oskarżonego oraz opinii biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego. Pomimo, że R. S. wskutek przedmiotowego zdarzenia doznał bardzo dotkliwych obrażeń ciała, to jednak brak jakichkolwiek podstaw świadczących aby w sposób nierzetelny, tendencyjny relacjonował przebieg zdarzenia. W taki sam pozytywny sposób, jako odpowiadających rzeczywistemu stanowi rzeczy i mogących w związku z tym stanowić podstawę ustaleń faktycznych ocenić należy zeznania pokrzywdzonego K. S.. W/w przyznał, że w trakcie jazdy nie obserwował drogi przed pojazdem, sytuacja zmieniła się tuż przed wypadkiem, kiedy reagując na niebezpieczną sytuację pasażer M. B. krzyknął „uważaj”. Relacjonując bardzo dynamiczną, gwałtowną sytuację, K. S. potwierdził, że samochód ciężarowy omijał samochód nauki jazdy tzw „L-kę”, w odpowiedzi na niebezpieczną sytuację, R. S. zaczął hamować, natomiast kierowca samochodu K. (...) po ominięciu „L-ki” zjeżdżał na swój pas ruchu, jednakże w związku z tym, że pojazdy były zbyt blisko siebie, doszło do zderzenia. Relacja pokrzywdzonego koresponduje z wyjaśnieniami oskarżonego, zeznaniami R. S., zabezpieczonym rzeczowym materiałem dowodowym a także opinią biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego.

Na pozytywną ocenę zasługują co do zasadniczych kwestii wyjaśnienia oskarżonego, składane na etapie postępowania przygotowawczego jak również przed sądem, poza fragmentem, w których na etapie postępowania przygotowawczego wskazuje na nadmierną prędkość rozwijaną pokrzywdzonego R. S. i przez to jego przyczynienie się do wypadku, o czym poniżej. Ł. U. zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i przed sądem przyznał się do stawianego mu zarzutu, opisał zapamiętany przebieg zdarzenia, która to relacja skonfrontowana została z osobowymi i niosobowymi źródłami dowodowymi. Zdaniem sądu supozycja, że do wypadku przyczynił się kierujący pojazdem V. (...) wynika z pierwszej, subiektywnej oceny zdarzenia przez oskarżonego. Oskarżony na etapie sądowym przyznał, że po zapoznaniu się z opinią biegłego sądowego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego, zmienił stanowisko, jeszcze raz wszystko przemyślał i w całości akceptuje wynikające z niej ustalenia i wnioski. Opinie biegłego z zakresu chirurgii na okoliczność obrażeń jakich doznali pokrzywdzeni kierujący i pasażerowie samochodu V. (...) na skutek zdarzenia z dnia 7 listopada 2014 roku, mechanizmu ich powstania, jako pełne, logiczne, wewnętrznie niesprzeczne, przeprowadzone zgodnie z wymogami sztuki medycznej, stanowią w ocenie sądu pełnowartościowy materiał dowodowy. Taki sam przymiot, w ocenie sądu, posiada również pisemna opinia sporządzona przez biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego. Biegły w sposób logiczny, przekonujący przedstawił tok rozumowania prowadzący go do sformułowania wniosków końcowych opinii. W pełni podzielić należy wnioski

biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego, stosownie do których stan zagrożenia stworzył jedynie oskarżony. Z analizy zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że Ł. U. niezachował szczególnej ostrożności podczas manewru omijania samochodu marki T. (...) tzw „L-ki”, związanego z koniecznością wjazdu samochodu K. (...) na pas ruchu dla przeciwnego kierunku jazdy, w sposób niedostateczny upewnił się czy realizowany manewr omijania nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia. Skutkiem w/w nieprawidłowości postępowania oskarżonego było nieustąpienie pierwszeństwa kierującemu samochodem V. (...) i w konsekwencji zderzenie pojazdów ze skutkami osobowymi wymienionymi wyżej. Powyższe nieprawidłowości postępowania oskarżonego na drodze stanowiły o przyczynie powstania wypadku z dnia (...) roku. Analiza zgromadzonych dowodów wskazuje, że nie wystąpiły żadne nieprawidłowości w zakresie techniki i taktyki jazdy R. S., które mogłyby pozostawać w związku przyczynowym z wystąpieniem wypadku. Nie ujawniono śladów w oparciu o które można by oszacować prędkość samochodu V. (...), przebieg zmian prędkości przed uderzeniem oraz prędkość uderzenia przednim lewym narożem w zewnętrzne lewe koło 1- szej tylnej osi. Jednakże materialne i osobowe skutki zdarzenia nie przeczą prędkości względnej pojazdów w chwili zderzenia ok. 85 km/h, przy deklarowanej prędkości V. (...) około 50 km/h i 35 km/h prędkości kolizyjnej samochodu ciężarowego K. (...) wynikającej ze zbadania wykresówki tachografu. Brak materialnych podstaw do przypisania kierującemu V. (...) P. S. jazdy z prędkością istotnie większą od dopuszczalnej na obszarze zabudowanym (prędkość 50 km/h wynika z niezależnie od siebie składanych relacji R. S. i K. S.). Również zobiektywizowane zapisem monitoringu zachowanie na drodze kierującego samochodem nauki jazdy tzw. „L-ki” nie pozostawało w związku przyczynowym z wystąpieniem przedmiotowego wypadku. Zarejestrowany kamerą monitoringu drugi manewr wycofania samochodu T. (...) z ulicy (...) na ulicę (...) wg przeprowadzonej analizy został zakończony w odległości około 311 metrów przed samochodem K. (...) kierowanym przez oskarżonego. W tym stanie rzeczy, zachowanie kierującego T. (...) nie spowodowało zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu samochodu ciężarowego kierowanego przez oskarżonego i konieczności wykonania przez niego awaryjnych manewrów obronnych. Oskarżony miał dostateczną ilość czasu i miejsca do właściwego i bezpiecznego wykonania manewru omijania samochodu nauki jazdy. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na wykonanie analizy czasowo- przestrzennej ruchu pojazdów przed zderzeniem. Pozwolił natomiast oszacować minimalny czas, jaki był konieczny do wykonania samochodem ciężarowym marki K. zmiany pasa ruchu podczas omijania samochodu nauki jazdy, korzystając z zależności koniecznego przeciętnego przemieszczenia bocznego wywrotki w czasie manewru oraz określonego na 0, 45 współczynnika przyczepności poprzecznej opon samochodu ciężarowego na mokrym asfalcie. Oszacowany przy wykorzystaniu podanych wyżej zależności i parametrów, czas na 1, 9 s, byłby również przybliżonym czasem do dyspozycji kierującego samochodem V. (...) na podjęcie i wykonanie manewrów obronnych. W czasie 1, 9 s przed zderzeniem samochodów V. (...) jadący z prędkością 50 km/h to jest, 13, 9 m/s, mógł znajdować się w odległości 26, 4 metrów od miejsca zderzenia z kołem wywrotki. Natomiast droga konieczna do zatrzymania samochodu V. (...) z prędkości 50 km/h wynosiła około 38, 8 metrów, przy uwzględnieniu parametrów: prędkości 50 km/h tj. 13, 9 m/s, 1, 2 s uznawanego za prawidłowy czas reakcji w analizowanej sytuacji drogowej (bez obowiązku zachowania szczególnej ostrożności), 0, 4 s- czasu narastania opóźnienia hamowania, 5, 0 m/s²- możliwego do uzyskania opóźnienia hamowania na mokrej jezdni asfaltowej przy sprawności układu jezdnego. Zestawienie odległości 26, 4 metrów to jest odległości V. (...) od miejsca zderzenia z kołem ciężarówki w czasie 1, 9 s przed zderzeniem przy prędkości 50 km/h, z drogą konieczną do zatrzymania samochodu V. (...) z prędkości 50 km/h to jest 38, 8 metrów, czytelnie wskazuje, że R. S. przy prędkości 50 km/h nie miał możliwości zatrzymania samochodu przed miejscem zderzenia czołowego z bokiem samochodu ciężarowego K. (...). Przy czym niewielki czas na podjęcie i wykonanie manewrów- rzędu 1, 9 s, nie pozwalał na wykonanie żadnych innych skutecznych manewrów obronnych.

Zeznania J. H. nie wniosły niczego istotnego w zakresie dokonania ustaleń faktycznych w sprawie, z uwagi na fakt, że świadek nie widział jak doszło do wypadku, przyjechał na miejsce już po zdarzeniu.

Zdaniem sądu nie sposób kwestionować źródeł dowodowych będących udokumentowaniem czynności procesowych takich jak protokół oględzin miejsca wypadku drogowego, protokoły oględzin pojazdów, protokołów użycia urządzenia kontrolno pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu, dokumentacji fotograficznej miejsca zdarzenia i pojazdów, powstały one bowiem zgodnie z normami przepisanyymi w kodeksie postępowania karnego i dają rękojmię wiarygodności i rzetelności.

Istota czynu określonego w art. 177 kk od strony przedmiotowej polega na naruszeniu zgeneralizowanych reguł ostrożnego postępowania z określonymi dobrami i spowodowanie w wyniku tego określonej szkody. Chodzi o przekroczenie obiektywnych reguł postępowania z danym dobrem przez podmiot zdolny zachować wymaganą danej dziedzinie ostrożność. Przepięstwo wypadku w komunikacji zachodzi wówczas gdy wymienione w art. 177 § 1 lub § 2 kk skutki zostaną spowodowane w wyniku naruszenia zasad bezpieczeñstwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. W pełni podzielić należy stanowisko SN, że w każdej sprawie dotyczącej wypadku komunikacyjnego sąd powinien bacznie rozważyć czy istnieje związek przyczynowy pomiędzy stwierdzonym naruszeniem przepisów a przedmiotowym zdarzeniem drogowym. Związek ten nie może być rozumiany jako jedynie czasowe lub miejscowe następstwo zdarzeń, ale jako następstwo rzeczowe skutku w postaci wypadku drogowego, z poprzedzającym go naruszeniem przez oskarżonego przepisów o ruchu drogowym (vide wyrok SN z dnia 04. 11. 1998 rok, sygn. V KKN 303/97, OSNKW 1998/11-12/50). Spowodowanie skutku – jak podkreślił SN – może być tylko wtedy obiektywnie przypisane sprawcy gdy urzeczywistnia w nim niebezpieczeństwo, któremu zapobiec miałyby przestrzeganie naruszonego obowiązku ostrożności (vide wyrok SN z dnia 08. 03. 2000 rok, sygn. III KKN 231/93, OSNKW 2000/5-6/45).

O ile samo spowodowanie wypadku jest zawsze nieumyślne o tyle naruszenie przez sprawcę zasad bezpieczeñstwa ruchu może mieć charakter umyślny (gdy sprawca te zasady narusza świadomie, chcąc tego lub na to się godząc) lub nieumyślny (gdy sprawca narusza zasady ruchu nieświadomie, bezwiednie, nie zdając sobie z tego sprawy). Przy czym stosownie do stanowiska wyrażonego przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 08 lutego 1995 roku (sygn. I KZP 36/94, OSNKW 1995/3-4/13) , które w całej rozciągłości sąd rejonowy podziela, w razie spowodowania w wyniku naruszenia zasad bezpieczeñstwa w ruchu lądowym, wodnym, lub powietrznym skutków osobowych określonych w treści art. 145 § 1 i 145 § 2 dkk (teraz odpowiednio w art. 177 § 1 i art. 177 § 2 kk czyli odpowiednio obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk, i ciężki uszczerbek na zdrowiu, śmierć) czyn taki podlega kumulatywnej kwalifikacji przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk. Różnorodność skutków nie pozwala na wyeliminowanie przepisu przewidującego skutki na osobie powyżej dni siedmiu przez przepis obejmujący szkody na osobie w postaci śmierci lub ciężkiego uszkodzenia ciała. Wprowadzenie kumulatywnego zbiegu przepisów podyktowane jest tym, aby czyn wyczerpujący znamiona równocześnie dwóch krzyżujących się przepisów, z których żaden nie obejmuje całości zrealizowanego stanu faktycznego, odpowiadającego różnym typom przestępstw, znalazł pełne odzwierciedlenie w kumulatywnej, a nie fragmentarycznej tylko kwalifikacji prawnej.

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego pozwalana przyjęcie, że Ł. U. swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu (...) roku w P. na ulicy (...) kierując samochodem ciężarowym marki k. (...) nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeñstwa w ruchu drogowym, nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu w ten sposób, że wykonując manewr omijania innego pojazdu zjechał na lewy pas jezdni i nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu samochodem V. (...) nr rej. (...) R. S. gdzie zderzył się z nadjeżdżającym z przeciwka samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), w następstwie czego kierujący V. (...) i jego pasażerowie doznali obrażeń ciała: R. S. w postaci – stłuczenia głowy, urazu klatki piersiowej z seryjnym złamaniem żeber prawych od II do XII, odmy opłucnowej i krwiaka prawej jamy opłucnowej oraz stłuczenia mięszu płuca prawego, złamania trzonów kości przedramienia lewego, zwichnięcia tylnego stawu biodrowego lewego ze złamaniem krawędzi panewki, złamania głowy kości udowej lewej, złamania wyrostków poprzecznych kręgosłupa lędźwiowego L1, L2, L3 po stronie prawej, ogólnych potłuczeń ciała w tym urazu wielonarządowego, które stanowią ciężką chorobę długotrwałą w rozumieniu art. 156 kk, J. B. w postaci – złamania wieloodłamkowego kości udowej lewej z przemieszczeniem, złamania I kości śródreżca prawego, złamania V kości śródreżca prawego oraz urazu czaszkowo-mózgowego ze złamaniem kości czołowej, piramidy kości skroniowej prawej, kości klinowej prawej i złamania ścian oczodołów, M. B. w postaci – złamania podstawy zęba kręgu obrotowego C2, podwichnięcia kręgosłupa szyjnego w stawie szczytowo-obrotnikowym lewym, rany tłuczonej lewego łuku brwiowego, płaszczynowego otarcia skóry nosa, twarzy i czoła, które to u J. M. B. spowodowały naruszenie prawidłowej funkcji organizmu na czas przekraczający 7 dni, K. S. w postaci – stłuczenia głowy z raną w okolicy czołowo-skroniowej lewej, stłuczenia stopy i kolana lewego, powierzchownej rany stopy lewej,

które spowodowały naruszenie prawidłowej funkcji organizmu na czas nie przekraczający 7 dni, czym wyczerpał dyspozycję art. 177 § 1 kk w zb. z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełniania zarzucanego mu czynu, bowiem nie zachodzi żadna z okoliczności wyłączających jego winę w rozumieniu kodeksu karnego.

W przedmiotowej sprawie – wobec wniosku oskarżonego zgłoszonego jeszcze przed rozprawą, następnie powtórzony na rozprawie i spełnieniu pozostałych przesłanek określonych w art. 387§ 2 kpk - wyrok wydany został przy zastosowaniu wskazanego trybu konsensualnego.

Brzmienie art. 387 § 2 kpk wskazuje, że z tej instytucji można korzystać wówczas, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości, a strony postępowania nie sprzeciwią się temu wnioskowi. Zauważyć przy tym wypada, że ów brak wątpliwości dotyczy wszystkich istotnych okoliczności w sprawie, a więc poza kwestią sprawstwa czynu przez określoną osobę, badaniu podlegają wszelkie te okoliczności, które są istotne dla ustaleń o odpowiedzialności karnej sprawcy. Niewątpliwie do takich właśnie okoliczności popełnienia przestępstwa należy ustalenie, czy oskarżony popełnił (czy też nie) zarzucany czyn, jaki i kiedy, bądź w jakim przedziale czasowym, czyn popełniono.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy w ocenie sądu spełnione zostały przesłanki pozwalające na uwzględnienie wniosku o dobrowolne poddanie się karze. Przede wszystkim w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonych R. S., K. S., korespondujących z nimi wyjaśnień przyznającego się do zarzucanego mu czynu oskarżonego, opinii biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego, protokołów oględzin pojazdów, miejsca wypadku drogowego, okoliczności popełnienia czynu zarzucanego Ł. U. nie nasuwają żadnych wątpliwości. Skorzystaniu z konsensualnego trybu nie sprzeciwili się obecni na rozprawie pokrzywdzeni oraz prokurator. Orzeczone kary i rozstrzygnięcie w zakresie kosztów stanowi efekt negocjacji prowadzonych pomiędzy oskarżonym, prokuratorem przy udziale pokrzywdzonych i aktywnym uczestnictwie sądu (co znalazło odzwierciedlenie w protokole rozprawy). Przy czym orzeczone kary stanowiące efekt swoistego rodzaju konsensusu uwzględniają wszystkie okoliczności brane pod uwagę przez sąd przy wymiarze kar (a więc dotychczasową niekaralność oskarżonego- ocenioną w kontekście jego wieku, jego postawę po popełnieniu zarzucanego mu czynu, w szczególności przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyrażenie żalu i skruchy z powodu tego co się stało, przeproszenie pokrzywdzonych, przyjęte przez nich).

Wobec tego, że nastąpiła zmiana ustawy kodeks karny w okresie pomiędzy popełnieniem czynu przez oskarżonego a orzekaniem przez sąd - , obowiązkiem sądu w takiej sytuacji było zastosowanie reguł intertemporalnych wskazanych w art. 4 § 1 kk , stosownie do którego, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. (por. wyrok SA w Warszawie sygn. II Aka 289/13, lex nr 1381576). Przy czym oceny "ustawy względniejszej", w rozumieniu przepisu art. 4 § 1 kk, powinno dokonywać się nie na płaszczyźnie abstrakcyjnej (poprzez porównywanie samej treści ustaw), lecz konkretnej, uwzględniając wszystkie okoliczności popełnionego czynu, biorąc pod uwagę faktyczne konsekwencje prawne, jakie mogą zostać orzeczone wobec sprawcy na podstawie podlegających ocenie ustaw (por. wyrok SN z dnia 03. 02. 2015 roku, sygn.. IV KK 294/14, lex nr 1640264). Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy, sąd uznał, że ustawą względniejszą wobec oskarżonego będzie regulacja obowiązująca przed 1 lipca 2011 roku. Konstatacja ta poprzedzona została porównaniem i analizą zapisów ustawy w zakresie regulacji dotyczących instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, kary grzywny orzekanej na podstawie art. 71 § 1 kk w kontekście okoliczności czynu i osoby oskarżonego. I tak regulacja dotycząca warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku zakłada obligatoryjne nałożenie w wyroku przez sąd w okresie próby jednego z wymienionych w art. 72 § 1 kk obowiązków. Odstąpienie od tego jest możliwe tylko w sytuacji orzeczenia wobec sprawcy środka karnego. Dla porównania regulacja w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku pozwalała sądowi na fakultatywne nałożenie takiego obowiązku. Również regulacje odnośnie kary grzywny orzekanej na podstawie art. 71 § 1 kk w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku są względniejsze dla oskarżonego niż te obowiązujące w czasie orzekania, a mianowicie art. 71 § 1 kk w brzmieniu sprzed

1 lipca 2015 roku wskazywał górną granicę stawek dziennych to jest 270 stawek dziennych, takiego ograniczenia natomiast nie zawiera już nowe brzmienie wskazanego artykułu. Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy osoby oskarżonego jego właściwości i warunków osobistych (min. dotychczasowej niekaralności, braku jakichkolwiek sygnałów świadczących o naruszaniu porządku prawnego, przyznaniu się do popełnienia zarzuconego mu czynu), postawy po popełnieniu przypisanego mu czynu (min. wyrażeniu żalu i skruchy z powodu tego co się stało, przeproszeniu pokrzywdzonych, który to gest został przez nich przyjęty) nałożenie na oskarżonego jednego z obowiązków wskazanych w art. 72 § 1 kk (ewentualnie w to miejsce środka karnego, co pozwalałoby na odstąpienia od obligatoryjnego orzeczenia obowiązku) stanowiłoby dolegliwość nadmierną. Reasumując ustawą względniejszą w realiach przedmiotowej sprawy dla oskarżonego jest ustawa kodeks karny w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku. Niestety, sąd, na skutek omyłki pisarskiej, pomimo przeprowadzonego wyżej wywodu który legł również u podstaw procesu myślowego podczas ferowania wyroku przy zastosowania trybu konsensualnego określonego w art. 387 kpk, nie zsynchronizował tego ze stosownymi zapisami w kolejnych punktach sentencji wydanego w dniu 7 lipca 2015 roku wyroku, a mianowicie w punkcie 2 jako podstawę zawieszenia powołał nowe brzmienie ustawy obowiązujące od 1 lipca 2015 roku, zamiast właściwego w tym przypadku art. 69 § 1, 2 kk, art. 70 § 1 pkt. 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, zaś w punkcie 3 nie powołał obok art. 71 § 1 kk, dyspozycji art. 4 § 1 kk.

W ocenie sądu orzeczone wobec oskarżonego kary w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata, kara grzywny w ilości 80 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, nie noszą cech nadmiernej surowości czy łagodności, stanowią wymierną dolegliwość odpowiadającą stopniowi społecznej szkodliwości czynu i winy.

Zgodnie z brzmieniem art. 627 kpk sąd od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego zasądza wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego, przy czym chodzi o wydatki rzeczywiście poniesione, jeżeli mieszczą się one w granicy przewidzianej w stawkach dla takich wydatków, a więc między stawką minimalną a maksymalną określoną przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Oczywiście jest, że pełnomocnika działającego z wyboru łączy z klientem umowa określająca jego wynagrodzenie, w granicach dopuszczalnej szerokiej autonomii i sąd nie powinien ingerować w sferę uprawnień stron tej umowy. Oskarżyciel posiłkowy winien wysokość tych kosztów udokumentować, a jeśli tego nie chce lub nie jest w stanie uczynić, to wówczas wysokość kosztów ustala się w oparciu o zasadę § 2 ust. 2 cyt. Rozporządzenia (postanowienie SA w Katowicach z dnia 22. 06. 2011 roku, sygn. AKz 393/11, KZS 2011/9/117). Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy zestawienie kosztów złożone przez pełnomocnika z wyboru nie przekracza sześciokrotności stawki minimalnej określonej w § 2 ust. 2 wskazanego rozporządzenia.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 627 kpk sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego R. S. kwotę 2195 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

O wydatkach i opłatach sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 kk w zw. z art.17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r., Nr 49, poz. 223) i częściowo zwolnił z obowiązku ich uiszczenia poprzez zwolnienie od opłaty.

Za rozstrzygnięciem takim przemawiają okoliczności związane z sytuacją materialną i osobistą oskarżonego wskazane wyżej, które również zostały uwzględnione przy skalkulowaniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny. Oskarżony wprawdzie wg ustnej deklaracji obecnie uzyskuje wynagrodzenie w kwocie 1260 złotych, niemniej jednak jest osobą młodą, nieobciążoną obowiązkami alimentacyjnymi, wysokość zasądzonych wydatków zamykająca się w łącznej kwocie 1846, 01 złotych nie stanowi kwoty wygórowanej, przekraczającej możliwość ich uregulowania przez w/w, chociażby w ratach.